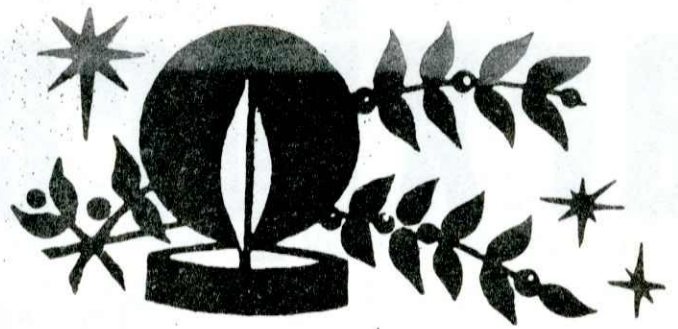

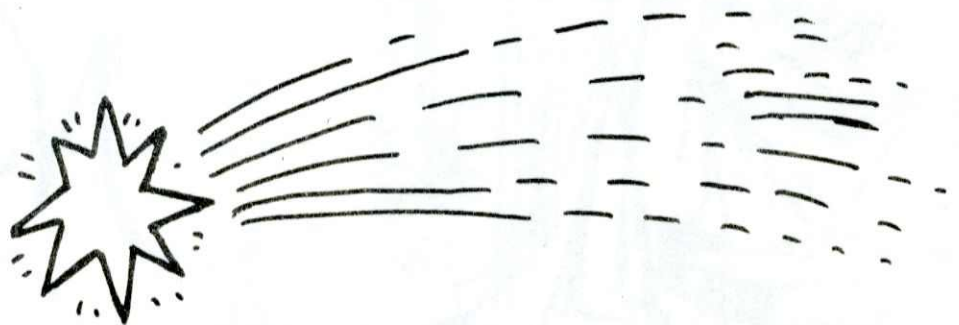
advent

És l'advent. No es tracta d'un simple record o d'un joc que fa reviure esdeveniments llunyans: abans i després de Crist, no es tracta del simple desglosament de pobles: en un costat els cristians, els qui viuen sota el signe de la salvació, i en l'altre, els qui es troben sota el signe de la perdició. Això seria fer poesia celestial o simplement comèdia. El sentit de l'advent és prendre consciència de la realitat de la nostra existència cristiana. És obligar-nos a reconèixer no sols l'absència de salvació en altre temps o encara avui en altres regions, sinó la realitat viva i actual d'aquest estat de coses en nosaltres mateixos i en el si de la mateixa Església.

Celebrar l'advent és voler dialogar amb Déu. És veure i esperar tota la realitat i tot el fardell de la nostra existència cristiana davant Déu, jutge i salvador; és adonar-nos de la nostra (meva) feblesa i mesquinesa i de l'amor misericordiós de Déu. Viure l'advent és escoltar i edificar la paraula de Déu en nosaltres mateixos: "S'ha complert el temps, i és aprop el Regne de Déu; convertiu-vos i creieu en el missatge joiós".

nadal

Entre el Nadal de Crist i el Nadal dels cristians tot són diferències. Qualsevol semblança és coincidència.

Què celebrem?

El record d'un naixement que hem mitificat, perquè, ¿de què serveix recordar que Jesús va néixer, si no reneix entre nosaltres, si no som capaços de renéixer nosaltres? Ens serveix sols d'escusa per les nostres festasses. Neix Jesús a qualsevol lloc del món, i el condemnem a morir de fam i soletat.